

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2020, čj. OD 698/20-3/67.1/20153/NL KULK 76141/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 24. 3. 2021, čj. 73 A 11/2020-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda výpověď policistů prokazuje, že žalobce (dále „stěžovatel“) nebyl při jízdě na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a tím, zda správní orgán pochybil, jestliže ve výroku výslovně neuvedl, že sedadlo vozidla bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem.

[2] Městský úřad Česká Lípa (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020, čj. MUCL/60400/2020, uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle

§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 14. 5. 2019 v 9:25 hod. řídil po veřejných komunikacích vozidlo tov. zn. Renault, r. z. X, přičemž při jízdě v ulici Kozákova v obci Česká Lípa, v blízkosti domu čp. 741/8, nebyl na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel blanketní odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Následně podal stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že na kamerovém záznamu není bezpečnostní pás přetažený přes rameno řidiče vidět. Video je však v nízkém rozlišení. Kamerový záznam proto sám o sobě nepřipoutání neprokazuje. Správní orgány proto správně vyšly z výpovědi policistů. Z ničeho nevyplývá, že by policisté měli na věci jakýkoliv vlastní zájem. Policisté byli přesvědčeni o tom, že stěžovatel řídil vozidlo nepřipoután. Jejich výpovědi nebyly založeny striktně na tom, že stěžovatel měl světlé oblečení. Barvu oblečení uváděli spíše pro dokreslení situace. Svědek K. viděl pás na sloupku vedle řidiče a svědek B. viděl, že řidič není připoután, aniž by tuto skutečnost spojoval s barvou oblečení. Z kamerového záznamu nevyplývá, že policisté nemohli vidět to, co tvrdí, že viděli. Kamerový záznam naznačuje, že do míst okolo levého ramene řidiče bylo vidět. Policista viděl celou situaci včetně příjezdu vozidla. Na pásu mohla být zaseknutá lesklá zapínací spona. Ta může být vidět i z místa, odkud by na pás již vidět nebylo. Výpověď K. proto není nevěrohodná jen z toho důvodu, že měl vidět nezapnutý pás na sloupku. Zbylí dva policisté byli přesvědčeni, že viděli stěžovatele nepřipoutaného. Úhel pohledu policistů se mírně lišil s ohledem na jejich rozsazení ve voze. Situaci proto každý mohl vnímat jinak. Stěžovatele však viděli poměrně zblízka a výpovědi jsou v podstatných otázkách konzistentní. Skutkový stav věci byl proto zjištěn dostatečně.

[5] Podle krajského soudu správní orgán I. stupně reagoval na námitky uplatněné stěžovatelem stroze. Uvedl, že věří policistům, jejichž výpovědi jsou pro věc stěžejní. Nerozvedl však, co mohli či nemohli vidět. Stěžovatel však mohl docílit podrobnějšího vypořádání jím nastíněných otázek v odvolání. To však podal blanketní. Stěžovatel měl hájit svá práva ve správním řízení. Nadto stanovisko stěžovatele bylo ve správním řízení obdobné žalobním námitkám. Ty však krajský soud shledal nedůvodnými. Policisté vypovídali k témuž jednání. Je nerozhodné, že si nepamatovali přesné datum.

[6] Námitka, podle které je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostatečný, jestliže v něm nebylo výslovně uvedeno, že stěžovatel jel ve vozidle, které je povinně vybaveno bezpečnostním pásem, směřuje proti formální náležitosti výroku. Stěžovatel nenamítá, že jel ve vozidle, jehož sedadlo nebylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem. To nezpochybňoval ani ve správním řízení. Jeho obrana byla naopak postavena na tom, že v jeho vozidle bezpečnostní pásy jsou a že byl připoután. Výrok má náležitosti podle § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). V popisu skutku je označeno vozidlo, při jehož

pokračování

řízení se stěžovatel dopustil přestupku. Je-li ve výroku současně uvedeno, že nepřipoutáním se bezpečnostním pásem porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, je výrok dostatečný a určitý. Toto ustanovení nelze porušit, nejedná-li se o sedadlo povinně vybavené bezpečnostním pásem. Výrok proto nelze vykládat jinak, než že dotčený vůz je na sedadle řidiče povinně vybaven bezpečnostním pásem. Stěžovatel tuto skutečnost ve správním řízení nespороval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud konstatuje, že na kamerovém záznamu není vidět pás přetažený přes rameno řidiče. Na druhou stranu však tvrdí, že kamerový záznam jednání řidiče neprokazuje. Napadený rozsudek je proto zmatečný. To, že policisté neměli na věci zájem, nevylučuje, že se mohli zmýlit. Nelze proto jejich výpověď hodnotit nekriticky. Policista K. výslovně uvedl, že stěžovatel nebyl připoután právě proto, že měl na sobě světlé oblečení. Černý pás by proto byl vidět, pokud by přes oblečení vedl. Policisté nabyli přesvědčení o nepřipoutání stěžovatele na základě mylné úvahy, že neviděli černý pás vůči světlému oblečení. Výpověď svědka B. je méně věrohodná. Svědek se totiž omezil na prosté jednoduché tvrzení, jehož věrohodnost a pravdivost lze těžko přezkoumat. Neuvedl totiž žádné detaily či okolnosti svého vjemu. Úsudek krajského soudu, podle kterého „*svědek B. uvedl jen to, že žalobce nebyl připoután, a proto je výpověď svědka B. perfektně věrohodná, a zároveň je tím zhojena vada úsudku svědka K., neboť ten sice tvrdil, že skutečnost, že žalobce nebyl připoután, dovodil z toho, že by viděl černý pás kontrastovat k jeho světlému oblečení, avšak s ohledem na skutečnost, že svědek B. tvrdí bez dalšího, že žalobce nebyl připoután, tak i svědek K. by viděl, že žalobce nebyl připoután*“ je proto nesprávný. Je pravděpodobné, že svědek B. viděl to samé, co svědek K., tedy že byl stěžovatel světle oděn, aniž by mu přes oblečení vedl černý pás.

[8] Správní orgán I. stupně měl zhodnotit kamerový záznam, a to jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti se svědeckými výpověďmi. Měl posoudit, zda tvrzení svědků mají oporu v kamerovém záznamu a zda byli svědci v takové pozici vůči vozidlu, aby mohli vidět to, co tvrdí. Stěžovatel předložil své námitky již správnímu orgánu I. stupně. Ten na ně mohl adekvátně reagovat, což však neučinil. Není možné, aby důkazy poprvé hodnotil až soud. Správní orgán I. stupně měl zhodnotit, zda měli policisté možnost spatřit spáchání přestupku (rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70). Tuto otázku však vůbec neposoudil, a to ani k výslovné námitce stěžovatele. Krajský soud proto měl napadené rozhodnutí zrušit. Úvaha krajského soudu, že na pásu mohla být zaseknutá spona, je spekulativní. Policisté o žádné sponě nehovořili. Tvrdí-li krajský soud, že další policisté o visícím pásu nevypověděli, jsou svědecké výpovědi tím spíše nevěrohodné, jestliže byli policisté ve stejném vozidle. Seděli-li totiž policisté blízko vedle sebe, a přesto viděli každý něco jiného, znamená to, že jednání bylo viditelné jen z malého úhlu po krátkou dobu. Tím spíše se proto měl správní orgán I. stupně věnovat věrohodnosti tvrzení policistů. Vozidlo stěžovatele má bílý interiér.

[9] Správní orgán I. stupně uznal stěžovatele vinným z jednání, které není protiprávní, neboť nevykazuje všechny znaky přestupku. Stěžovatel nemohl zpochybňovat něco, co mu nebylo kladeno za vinu. Pokud správní orgán I. stupně nevinil stěžovatele z toho, že bez pásu řídil vozidlo, které jím je povinně vybaveno, pak otázka, zda jím vozidlo bylo

povinně vybaveno, nebyla předmětem řízení. Stěžovatel k ní proto nemohl nic namítat. Nelze dovozovat existenci okolností, které tvoří skutkovou podstatu přestupku, z jeho právní kvalifikace. Naopak je nutné zkoumat, zda právní kvalifikace byla zvolena správně a zda přiléhá skutku, který je stěžovateli kladen za vinu. To, zda sedadlo bylo či nebylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem, nelze dodatečně odůvodnit v soudním řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že řidič motorového vozidla je povinen *být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*.

[13] Stěžovatel předně namítá, že je napadený rozsudek zmatečný, neboť krajský soud na jednu stranu tvrdí, že na kamerovém záznamu není vidět pás přetažený přes rameno řidiče, avšak na druhou stranu tvrdí, že kamerový záznam jednání řidiče neprokazuje. Tato námitka není důvodná. Krajský soud totiž v bodě 14 napadeného rozsudku pouze uvedl, že na kamerovém záznamu není bezpečnostní pás přetažený přes rameno řidiče vidět. S ohledem na nízké rozlišení videa však nepřipoutání stěžovatele nelze kamerovým záznamem prokázat. Byť se tedy z kamerového záznamu jeví, že stěžovatel neměl bezpečnostní pás přetažený přes rameno, nízká kvalita videa znemožňuje tento závěr jednoznačně prokázat. Úvaha krajského soudu je zcela logická a srozumitelná.

[14] Těžiště kasační argumentace stěžovatele se týká prokázání spáchání přestupku výpověďmi službu konajících policistů.

[15] Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se řadí mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť se obvykle jedná o tzv. obtížně zachytitelné jednání. Jelikož takový přestupek nebývá obrazově zdokumentován, věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání (rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70, ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, ze dne 24. 7. 2014, čj. 10 As 108/2014-25, a ze dne 29. 4. 2021, čj. 2 As 179/2019-33). Rozporuje-li řidič spáchání tohoto přestupku, musí být policisté vyslechnuti jako svědci a obviněný, popřípadě jeho zástupce, musí mít možnost klást jim při výslechu otázku. Úřední záznam k prokázání viny nestačí (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS).

[16] Protože přestupek není zpravidla nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou obviněného a s dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi

pokračování

policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi ovlivnit (body 12 až 17 rozsudku sp. zn. 6 As 22/2013). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63).

[17] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti rozhodné pro nyní projednávanou věc. Správní orgán I. stupně při ústním jednání konaném dne 2. 10. 2019 provedl k důkazu kamerový záznam pořízený hlídkou Policie ČR a vyslechl službu konající policisty. Svědek K. mj. vypověděl, že seděl ve vozidle hlídky na straně spoujezdce vpředu. Vozidlo stálo 2 až 3 metry od komunikace. Pohledem na ni si všiml, že ve směru od ulice Bulharská přijíždí dodávkové vozidlo, ve kterém seděl pouze řidič. Ten nebyl na sedadle připoutaný bezpečnostním pásem. To bylo vidět jednak proto, že na sobě měl světlé oblečení. Dále si toho všiml kvůli tomu, že řidič dával přednost chodcům na přechodu a přitom musel zastavit. Neviděl, jak pás vede přes tělo řidiče. Pás viděl viset podélně se sloupkem dveří. Výhled do vozidla neměl ztížený a do vozidla bylo dobře vidět. Celou situaci sledoval na vzdálenost zhruba 10 metrů po dobu 5 až 10 vteřin. Svědek K. mj. vypověděl, že v ten den řídil hlídkové vozidlo. Stáli s ním na parkovišti před přechodem pro chodce. Pohledem zjistil, že se k přechodu z pravé strany přibližovalo dodávkové vozidlo. Řidič musel zastavit z důvodu, že přes přechod někdo přecházel. Viděl, že u vozidla bylo staženo boční okno. Skrz to viděl, že řidič není připoutaný bezpečnostním pásem. Řidič měl na sobě světlé oblečení a bezpečnostní pás vedoucí přes tělo řidiče nebyl vidět. Neviděl, zda pás vedl podélně se sloupkem dveří. Při ústním jednání konaném dne 22. 5. 2020 dále svědek B. mj. vypověděl, že seděl v hlídkovém vozidle vzadu. Při sledování přechodu pro chodce zaregistroval, že od ulice Bulharská přijíždí dodávkové vozidlo. Jakmile projíždělo kolem hlídkového vozidla, viděl přes otevřené boční okno levých dveří, že řidič není na sedadle připoutaný bezpečnostním pásem.

[18] Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že s ohledem na výsledky svědků dospěl k závěru, že policisté ze stojícího vozidla viděli na vzdálenost 7 až 10 metrů, že po ulici Kozáková přijíždí dodávkové vozidlo a že řidič vozidlo zastavil před přechodem pro chodce. Po dobu zhruba 10 vteřin sledovali řidiče, který nebyl na sedadle připoutaný bezpečnostním pásem. Z kamerového záznamu nelze rozpoznat, zda byl řidič připoutaný. Prokazuje však, že stěžovatel byl zastaven jako řidič vozidla. Věrohodné svědectví policistů představuje dostatečný důkaz o spáchání přestupku. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání dále dodal, že výpovědi policistů jsou věrohodné a vypovídají o podstatných skutečnostech průběhu kontroly a o postoji stěžovatele. Dále odkázal na judikaturu NSS, podle které není třeba pochybovat o věrohodnosti výpovědi policisty.

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že důkazem o spáchání přestupku stěžovatelem bylo svědectví služby konajících policistů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se správními orgány, že výpověď policistů je věrohodná. Policisté shodně vypověděli, kde stálo hlídkové vozidlo, kdo v něm seděl na jakém místě, z jakého směru přijelo vozidlo stěžovatele a že stěžovatel nebyl při řízení připoután bezpečnostním pásem. Jejich výpověď se proto shoduje v podstatných okolnostech věci a je konzistentní. Stěžovatel současně netvrdí

žádné skutečnosti, které by snižovaly objektivitu výpovědi policistů. Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení. Tvrdí-li stěžovatel v této souvislosti, že se policisté mohli zmýlit, Nejvyšší správní soud podotýká, že službu konající policisté shodně vypověděli, že stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem. Je proto vysoce nepravděpodobné, že by se všichni zmýlili, jestliže shodně vypověděli o tom, co pozorovali z hlídkového vozu.

[20] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že policisté dospěli k závěru o tom, že stěžovatel není připoután bezpečnostním pásem, na základě toho, že neviděli černý pás na jeho světlém oblečení. Svědek K. výslovně uvedl, že viděl viset pás podélně se sloupkem dveří. Když stěžovatel dával přednost chodcům na přechodu, neviděl, že by bezpečnostní pás vedl přes tělo stěžovatele. Zároveň uvedl, že nepřipoutání stěžovatele bylo vidět s ohledem na to, že měl na sobě světlé oblečení. Svědek K. vypověděl, že skrze stažené boční okno vozidla viděl, že stěžovatel není připoutaný. K tomu dodal, že stěžovatel měl na sobě světlé oblečení a pás vedoucí přes jeho tělo nebylo vidět. Svědek B. pak uvedl, že skrze otevřené boční okno levých dveří viděl, že stěžovatel není na sedadle připoutaný bezpečnostním pásem. To, že stěžovatel měl na sobě světlé oblečení, tak představovalo toliko dílčí indicii o tom, že není připoután bezpečnostním pásem. Svědek K. totiž dále viděl viset pás podélně se sloupkem dveří a svědek K. a B. viděli skrze stažené boční okno vozidla, že stěžovatel není připoután bezpečnostním pásem. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že svědek K. mohl vidět, že pás visí podélně se sloupkem dveří. Vozidlo stěžovatele se totiž k hlídkovému vozu blížilo postupně ze strany. Sloupek vozidla jej proto nemusel po celou dobu nutně překrývat, jak tvrdí stěžovatel.

[21] To, že svědek K. a B. nevypověděli o tom, že rovněž viděli pás viset, neznamená, že jsou výpovědi policistů nevěrohodné. Jak totiž důvodně uvedl krajský soud, úhel pohledu policistů se vzhledem k jejich rozsazení v hlídkovém voze lišil. Svědek K. proto mohl vidět i to, co svědek K. a B. neviděli. Podstatné však je to, že všichni shodně vypověděli, že stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že je výpověď svědka B. méně věrohodná, neboť ten neuvedl žádné detaily či okolnosti svého vjemu. Svědek B. vypověděl, že přes otevřené boční okno levých dveří viděl, že řidič není na sedadle připoutaný bezpečnostním pásem (viz bod [17] výše). Informaci o stažení okna na straně řidiče vozidla Nejvyšší správní soud považuje za dostatečný detail jeho vjemu. Nemá proto žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka B.

[22] Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že je lichá i námitka, podle které je úsudek krajského soudu o tom, že „*svědek B. uvedl jen to, že žalobce nebyl připoután, a proto je výpověď svědka B. perfektně věrohodná, a zároveň je tím zhojena vada úsudku svědka K., neboť ten sice tvrdil, že skutečnost, že žalobce nebyl připoután, dovodil z toho, že by viděl černý pás kontrastovat k jeho světlému oblečení, avšak s ohledem na skutečnost, že svědek B. tvrdí bez dalšího, že žalobce nebyl připoután, tak i svědek K. by viděl, že žalobce nebyl připoután*“ nesprávný. Tato úvaha totiž není v napadeném rozsudku obsažena. Naopak krajský soud v bodě 15 napadeného rozsudku správně uvedl, že „*svědek B. vypověděl, že jasně viděl, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, aniž by tuto skutečnost jakkoli spojoval s barvou oblečení žalobce, o níž vůbec nehovořil.*“.

pokračování

[23] K námitce, že vozidlo stěžovatele má bílý interiér, Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel tuto skutečnost v přestupkovém řízení nijak nedoložil (například fotografií interiéru). Nadto tato okolnost není pro nyní projednávanou věc podstatná. Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [20] výše, barva oblečení stěžovatele představovala pouze dílčí indicii o tom, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Není proto rozhodné, jakou barvu interiéru mělo vozidlo stěžovatele, jestliže svědek K. viděl viset pás podélně se sloupkem dveří a svědek K. a B. viděli skrze stažené boční okno vozidla, že stěžovatel není připoután bezpečnostním pásem.

[24] Nejvyšší správní soud však souhlasí se stěžovatelem, že úvaha krajského soudu o zaseknuté sponě je spekulativní. Policisté totiž nevypověděli, že by viděli lesklou zapínací sponu. Tuto úvahu však krajský soud uvedl nad rámec nosných důvodů rozhodnutí. Nemá proto vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[25] Stěžovatel dále namítá, že správní orgán I. stupně měl zhodnotit kamerový záznam, a to jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti se svědeckými výpověďmi. Měl posoudit, zda tvrzení svědků mají oporu v kamerovém záznamu a zda byli svědci v takové pozici vůči vozidlu, aby mohli vidět to, co tvrdí. Stěžovatel předložil své námitky již správnímu orgánu I. stupně. Ten na ně měl adekvátně reagovat, což však neučinil.

[26] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v bodech [17] a [18] výše, správní orgán I. stupně provedl k důkazu na ústním jednání kamerový záznam. Z něj však podle správního orgánu I. stupně nelze rozpoznat, zda byl řidič připoutaný. Správní orgán I. stupně současně kamerový záznam zhodnotil ve vzájemné souvislosti se svědeckými výpověďmi policistů. Uvedl totiž, že policisté ze stojícího vozidla viděli na vzdálenost zhruba 7 až 10 metrů, že po ulici Kozáková přijíždí dodávkové vozidlo a že řidič vozidlo zastavil před přechodem pro chodce. Po dobu zhruba 10 vteřin sledovali řidiče. Správní orgán I. stupně tak zjevně vyšel z toho, že kamerový záznam a výpovědi policistů tyto skutečnosti prokazují. Kamerový záznam neproказuje podle správního orgánu I. stupně pouze to, zda byl stěžovatel připoután bezpečnostním pásem. Správní orgán I. stupně tak hodnotil nejen svědecké výpovědi policistů, nýbrž i kamerový záznam. Je proto lichá námitka, že důkazy hodnotil poprvé až krajský soud. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že se správní orgán I. stupně výslovně nevyjádřil k tomu, zda policisté mohli na pás vidět. Přinejmenším implicitně však z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že o této skutečnosti neměl správní orgán I. stupně žádné pochybnosti, a to s ohledem na výpovědi policistů. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud tak nepochybil, jestliže jej nezrušil (respektive rozhodnutí žalovaného).

[27] Nadto k prokázání spáchání tohoto přestupku postačuje věrohodné svědectví policistů (viz bod [15] výše). Ti shodně vypověděli, kde hlídkové vozidlo stálo a jakým způsobem viděli, že stěžovatel nebyl na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem. I kdyby proto nebyl pořízen kamerový záznam, bylo by jednání stěžovatele prokázáno výpověďmi policistů.

[28] Stěžovatel konečně namítá, že byl uznán vinným z jednání, které není protiprávní. Správní orgán I. stupně ho totiž uznal vinným z toho, že „nebyl na sedadle řidiče připoután

bezpečnostním pásem“. K naplnění skutkové podstaty je však podle stěžovatele třeba, aby řidič byl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud je jím sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu].

[29] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že stěžovatel je vinen tím, že „*dne 14. 5. 2019 v 09:25 hodin řídil po veřejných komunikacích automobil Renault RZ X, kdy při jízdě v ulici Kozákova v obci Česká Lípa, v blízkosti domu čp. 741/8 nebyl na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem. Následně byl v ulici Mánesova v blízkosti domu čp. 2072 zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, tedy porušil povinnost podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tím spáchal z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) [...]*“.

[30] Správní orgán I. stupně v souladu s § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výroku rozhodnutí uvedl popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Stěžovatel řídil motorové vozidlo tov. zn. Renault a nebyl na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem. Správní orgán I. stupně zároveň uvedl právní kvalifikaci skutku spolu s odkazem na příslušná právní ustanovení (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Konkrétně uvedl, že stěžovatel porušil povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z tohoto ustanovení vyplývá, že řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.

[31] Z popisu skutku spolu s jeho právní kvalifikací je tak zřejmé, že stěžovatel byl uznán vinným z jednání, které je protiprávní. Nebyl totiž za jízdy na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem, přestože podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu byl povinen být připoután. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak přinejmenším implicitně vyplývá, že sedadlo vozidla tov. zn. Renault bylo povinně bezpečnostním pásem vybaveno. Ve správním řízení totiž nevznikly o této skutečnosti žádné pochybnosti a stěžovatel nenamítal, že není povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Za této situace proto výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ob stojí, jestliže nebylo sporu o tom, že sedadlo vozidla stěžovatele bylo povinně bezpečnostním pásem vybaveno. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 9. 2019, čj. 6 As 124/2019-30, při obdobné formulaci výroku dospěl k závěru, že „*nebylo třeba zabývat se tím, zda je stěžovatelovo vozidlo bezpečnostními pásy podle zvláštního právního předpisu povinně vybaveno, neboť o tom ve správním řízení nevznikly pochybnosti (stěžovatel to jako čistě hypotetickou námitku nadnesl až v žalobě)*.“ (bod 14 citovaného rozsudku). Ani v tomto případě neměl Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti o tom, že jednání pachatele bylo protiprávní a v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přestože ve výroku výslovně nebylo uvedeno, že sedadlo vozidla bylo povinně vybaveno bezpečnostními pásy (shodně viz rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2018, 9 As 355/2017-51, bod 26).

[32] Námitka stěžovatele, že nemohl ve správním řízení zpochybňovat to, že sedadlo bylo povinně vybaveno bezpečnostními pásy, neboť mu to nebylo kladeno za vinu, je lichá. Již v odůvodnění trestního příkazu správní orgán I. stupně uvedl, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání porušením povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, které následně doslovně ocitoval (viz bod [12] výše). Stěžovateli tak

pokračování

muselo být zřejmé, že mu je kladeno za vinu právě to, že nebyl při řízení na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem, kterým je sedadlo jeho vozidla povinně vybaveno. Ve správním řízení však nenamítal, že sedadlo nebylo bezpečnostním pásem povinně vybaveno. Toliko namítl, že připoutaný bezpečnostním pásem byl. Žalobní i kasační argumentace stěžovatele stran této otázky se tak Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako účelová.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[34] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2023

Petr Mikeš
předseda senátu